

Мурасик

Тетяна Булат

— *Ти куди, постривай, не біжи так швидко, я не встигаю за тобою,* — гукнула бабуса своєму улюбленцю.

Кіт обернувся, вигнув спинку, потягнувся і гайнув прямісінько на дерево.

— *Ой ти, Господи! І що ти ото чудиш, Мурасику? Як мені тепер тебе діставати? Дивись мені, розізлися на тебе, так і залишишся ночувати тут, на дереві! Подивишся на життя котів-безхатьок. А то диви який!*

Бабуса Ліда буцімто сердито гримнула на kota. А той лежебока навіть і не подумав зрушити з місця. Розлігся на широкій гілці у затінку під листям і, як справжній капітан зі свого містка, озирався на всі сторони. Повне ігнорування своєї господині йому нічого не вартувало. Він знав, що серце баби Ліди безмежно віддане йому і тільки йому.

Бабуса Ліда – мати двох дітей. Але так трапилося, що донька ще малою загинула – потонула у річці під час відпочинку в дитячому таборі. Просто вожата, молода дівчина, не догляділа і дитина захлинулася, борсаючись...

Лідія й досі не розуміє, як змогла вижити після такого.

Але подальші події взагалі вибили землю з-під її ніг. Син цієї підтягнутої, стрункої, на вигляд років 65 жіночки, служив у військовій частині, був добрим другом для солдатів, чесно і вправно виконував свої обов'язки. Та, на жаль, нещасний випадок поставив крапку на світлому майбутньому її дитини. Ремонтував вантажівку, забув поставити на ручні гальма, вона й покотилася...

Баба Ліда прожила вже 15 років сама. Вірніше, як прожила — проходила, продивилась, продихала...

Просто, існувала на землі.

І в це неймовірно повірити, але єдиним промінчиком, єдиною ниточкою, яка зв'язувала її з життям, був кіт Мурасик. Років і років тому коту вже було. Частенько вони із хазяйкою сиділи біля під'їзду і, зустрічаючи сусідів та знайомих, розмовляли з ними.

Так. Розмовляли! І Мурасик також.

Спочатку всі сміялися з бабусі та крутили біля скроні пальцями. А затим стали придивлятися. І дійсно, кіт розумів бабу Ліду, вловлював її інтонації звертання, уважно спостерігав за обличчям. Іноді він, ніби сміявся, коли Лідія розповідала веселі історії, а інколи – сидів тишком-нишком, розуміючи, що тут краще помовчати.

Увесь двір знав Мурасика, та й не тільки двір, майже весь район. Якось він заблукав і його принесли небадужі люди до рідного під'їзду.

У квартирі бабусі були створені всі умови для проживання... вибачте, царювання kota! Пенсія у Лідії була чималою, тому вистачало й улюбленцю, і собі на хліб, як то кажуть, з маслом.

Незмінними були процедури купання один раз на тиждень. Фр...фр... як не любив

це діло Мурасик! Він тоді вилизувався цілий вечір і сердито поглядав на свою хазяйку.

А ось що любив цей котик, так це гратися! Ви не повірите, такий вже не молоденький (літом йому виповниться 11 років), а бігає за м'ячиком, наче малий! Задирається, перевертається, щоб його гладили і пестили.

Дні минали у тісній співдружності та великій сердечній любові хазяйки і пухнастика.

Якось Лідія присіла на лаву біля під'їзду.

— *Нехай полазить поки по дереву,* — подумала бабуса.

А сама згадала, як цей котик, ще п'ять років тому врятував її від вірної смерті. Хоча, хіба це життя – саме самотиння. Але Мурасик так не вважав.

Одного дня Лідії стало дуже зле, під ребрами різко закололо і вона втратила свідомість. Коли розплющила очі, на неї дивилися медичні працівники, її везли у кареті швидкої допомоги.

Інфаркт. Жінка лежала і не розуміла на якому вона світі. Так хотіла побачити своїх дітей, зустрітися з ними, обійняти, та все навколо було чорним.

Злякавшись, Лідія розплющила очі. Палата.

— *А кім? Де кім?*

Та медична сестра, яка навіть без слів зрозуміла хвилювання і шалений погляд хворої, акуратно поклала руку на плече бабусі, промовила:

— *Він у сусідів, не хвилюйтеся.*

Лідія була дуже слаба і говорити майже не могла. Та красномовний погляд, адресований медичному працівнику, говорив набагато більше.

— *Ви знепритомніли. І якби не котик, ми б не змогли допомогти! Це він переліз через балкон до сусідів і верещав так, наче трапилося щось страшне. Сусіди швиденько викликали швидку і ми вас забрали. Добре, що запасні ключі були у сусідів. Так що ваш Мурасик врятував вас!*

— *Це не вперше,* — ледве вимовила Бабуса.

Лідія ніби потрапила у вихор пам'ятних подій. Ось на неї нападає величезна собака і Мурасик, не зважаючи на розмір пса, сміливо, з диким криком і піднятою шерстю кидається на нападника, шипить і кричить так, що собака почала скавчати і втекла ще до того, як Лідія встигла перелякатися.

Бабуса згадала, як колись її Мурасик почав придивлятися до сусідньої кішечки, що виляла хвостиком, щойно помічала його.

Ох вже мені ці жінки... навіть у котячому тілі жінка є жінка...

Мурасик сховався з розуму, тільки-но бачив її.

А вона була неприступна, горда, з густим і гарним пухнастим хвостиком, наче у білки.

Мурасик багато разів зустрічався з нею і потім, щойно на світ народилися кошенятка, баба Ліда побачила, що один з них — викапана копія її кота. Хотіла було вже забрати собі додому, та його вже хтось прихистив.

Згадувала скільки всього було пережито разом з ним...

Він, навіть, не домашній улюбленець, він був найвірніший друг бабусі...

Місто, в якому жили ці друзі, було красивим, сповненим неймовірних романтичних морських пригод.

Херсон.

Це місто славетне неповторними парками, добрими людьми, до речі, як і всі українці. Коли війна заповзла у Херсон, бабуся Ліда взяла свої грошові збереження, відкладені на поховання, і зі словами:

— *Поховають добрі люди, віддала їх на ЗСУ.*

Тяжке життя при окупації навіть і згадувати не хотіла.

Визволення Херсону — то найкраще, що сталося за останній період з Лідією. Вона вперше за 15 років заплакала. Думала:

— *Ось зараз закінчиться війна, виб'ємо ворога, заживемо з Мурасиком!*

І ось вона сидить на лаві біля під'їзду, Мурасик розлігся на дереві серед листя, на широкій гілці, споглядає навколо.

— *Ось і дід Степан, сусід, що у третьому під'їзді, —* подумала баба Ліда і здивувалася. — *Він же не встає! А як він тут?*

Вітер куйовдив її розпатлане волосся. Раптом на лаву присів молодий хлопець у формі.

— *Син!..*

Її син!..

Як це може бути?

— *Ось і зустрілися, мамо, —* промовив ніжно-бархатистим голосом.

— *Як це, синку? Ти ж.. ти ж...*

Лідія не могла вимовити ні слова. А син лагідно взяв руки матері у свої, підвівся і повів її за собою!

— *А доня моя де? Сестричка твоя, синочку.*

— *Вона зі мною, мамо, чекає вже.*

Лідія все зрозуміла і покірно пішла. Раптом схаменулася.

— *А Мурасик? Він же там, на дереві!*

— *Мурасик з тобою. Назавжди!*

Лідія посміхнулася. Нарешті вона разом з дітьми.

І в ту ж хвилину їй стало так легко. Бабуся заплющила очі.

Секунда... і нестримна вода, що неслась потоком, поглинула образ усміхненої жінки, яка жила у квартирі на першому поверсі будинку, найближчому до греблі, і її пухнастого друга.

Херсон. 06.06.2023.

Каховка. ГЕС.